

op i de gamle Stridigheder, og det vilde han bevise først ud af den Tale, jeg havde holdt ved Forhandlingerne om Beslutningen, og siden ud af nogle Avisartikler. Det er imidlertid saa uheldigt for det ærede Medlem, at han hverken kan bevise det ud af denne Tale eller ud af disse Avisartikler. Jeg har nemlig ikke i den Tale, jeg holdt, sagt et eneste Ord om Forbindelsen mellem Forliget i 1894 og det nu foregaaede Ministerskifte. Hvis de ærede Medlemmer ville læse igennem, hvad der staar i Rigsdagstidenden, ville de se, at jeg med Flid har undgaaet at omtale Forbindelsen derimellem, men kun, idet jeg kort gennemgik den politiske Historie i de senere Aar, har nævnet, at man var kommen til det Punkt, at man ønskede at komme bort fra de storpolitiske Kampe og ind paa Reformarbejde, at man i 1894 gjorde et Skridt i den Retning derved, at man fik Regeringen til at erkende, at vi burde have midlertidige Finanslove og ikke provisoriske Finanslove, og at man fik Landstinget til at erkende, at man burde vedtage saadanne midlertidige Finanslove og ikke forkaste dem, og at vi derefter fik et Ministerium, der vilde mægle mellem Tingene og ikke bekæmpe Folketinget og alene støtte sig til Landstinget. Dette er jo Kendsgerninger, hvorom der overhovedet ikke kan disputeres; det er lige saa sikkert, som at 2 og 2 er 4. Vi vide alle, at saaledes forholder det sig. Jeg undgik med Flid at sige noget som helst om, hvorvidt dette var Aarsagen til, hvad der senere er sket, fordi jeg vidste, det var noget, der vilde irritere forskellige Medlemmer, og jeg ønskede ikke at rippe op i gamle Stridigheder, jeg ønskede ikke at faa en Forhandling om, hvad der ligger forud for den nuværende Situation. Det ærede Medlem sagde ogsaa nu i Aften, at i Talen stod det ganske vist ikke, men for dem, der „forstod Finterne“, var det der alligevel, og saa viste det ærede Medlem os, at han hørte til dem, der „forstod Finterne“, thi, sagde han: Af Talen fremgaar det ganske vist ikke, men det fremgaar af nogle Artikler, der ere skrevne af „en gammel Rigsdagsmand“, og denne gamle Rigsdagsmand er det ærede Medlem fra Verninge. Det er imidlertid saa uheldigt for det ærede Medlem, at jeg ikke har skrevet disse Artikler, ja jeg har end ikke en Gang læst dem før. Jeg har først læst den Artikel, som det ærede Medlem sigter til, nu, da han for lidt siden viste mig den. Jeg aner ikke, hvem den gamle Rigsdagsmand er — der er jo endelig

andre gamle Rigsdagsmænd til end jeg. Naar saa det ærede Medlem har bygget hele sit Angreb paa en Misforstaaelse, antager jeg, at jeg ikke behøver videre at svare ham. Men jeg har dog ment, at det var rigtigt, at jeg fik denne Krønike ud af Verden, som det ærede Medlem prøvede paa at slaa fast som en Kendsgerning. Jeg har altsaa ikke ved den Tale, jeg holdt, rippet op i gamle Stridigheder, endnu mindre kan jeg have rippet op i dem ved de Artikler, jeg ikke har skrevet. Og naar det saa ikke er mig, der har rippet op i de gamle Stridigheder, saa er det altsaa det ærede Medlem. Det var det ærede Medlem, der begyndte med disse Angreb. Han gjorde det, som han mente, paa Grund af denne Artikel; nu viser det sig altsaa, at han har gjort det uden Grund. Jeg overlader derfor ganske til ham selv alle de Slutninger, han drog deraf, baade den „knyttede Næve“ og det „blaa Øje“, som han talte om. Alt det maa det ærede Medlem beholde — jeg for min Del finder mig slet ikke vel i det Selskab, hvor disse Ting høre hjemme.

Formanden: Det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

A. Nielsen: Det glæder mig, at det ærede Medlem har fundet Anledning til at tage Ordet, men det forekommer mig rigtignok, at naar han har holdt sig tavs indtil nu, kunde han ogsaa have ladet denne Anledning gaa upaaagtet hen, thi den Omstændighed, at jeg fejlagtig — for Resten sammen med mange — mente, at han var Forfatter til denne Artikel, gør det ikke nødvendigt for det ærede Medlem at tage Ordet. Jeg holder mig til Talen, det ærede Medlem holdt, og det var ogsaa det, jeg sagde før i Aften. For alle herinde var hans Tale tydelig nok. Det ærede Medlem gik Historien igennem; han sagde: Vi naaede et Skridt henimod en saadan Politik som den nuværende i 1894, altsaa ved Forliget, vi naaede at faa en Regering, som var grundlovstro osv. Der var ikke et eneste Medlem her til Stede den Dag, uden at han forstod, hvad det var, det ærede Medlem vilde. Det ærede Medlem vilde benytte denne Lejlighed til at faa sagt ud gennem Vinduerne til Vælgerfolket: Det var os, som forberedte den Tilstand, hvortil vi nu ere naaede. At der er et Hul i det ærede Medlems historiske Udvikling, at Talen savnede den Forbindelse, der efter hans Mening er mellem